

Hneď ako uviedli Nemenovaného, Fridrich mu šiel naproti. Z rozjasnenej tváre mu žiarila milota, ruky vystrel ako k človeku, ktorého túžobne očakávame. „Už dávnejšie som mohol k vám zájsť.“ „Ku mne, vy? A viete, kto som? Povedali vám dobre moje meno?“

„Nechajte len,“ odvetil Fridrich a chytil mu ruku s láskyplnou túžbou, „nechajte, nech stisnem túto ruku.“ Keď to povedal, objal Nemenovaného. A ten, hoci sa i chvíľku bránil, napokon ustúpil, akoby premožený týmto útokom lásky, aj on objal kardinála. Keď sa Nemenovaný vymanil z objatia, zvolal: „Boh je naozaj veľký! Boh je naozaj dobrý! Teraz sa už poznávam, teraz už viem, kto som.“

„Nemyslite si, že táto jedna návšteva mi dnes stačí. Ešte sa vrátite, však?“ „Áno, vrátim sa,“ prisvedčil Nemenovaný. „A keby ste ma neprijali, i tak by som sa nepohol od vašich dvier a zostal by som pri nich stáť ako žobrák. Musím sa s vami ešte zhovárať. Musím vás počuť, musím vás vidieť! Potrebujem vás!“

Alessandro Manzoni, *Snúbenci*

Caravaggio, *Klaňanie sa pastierov* (detail), 1609.
Museo Regionale di Messina, Italia. © A. Dagli Orti/Scala, Firenze

Kresťanská udalosť má podobu stretnutia s fyzickou realitou, ktorá ma telo, jestvuje v čase a v priestore. Je to stretnutie s prítomnou, žijúcou a plne ľudskou realitou. Jej vyčerpávajúci zmysel spočíva v tom, že je viditeľným znamením Krista - Boha, ktorý sa stal človekom. Je jeho znamením uprostred nestáleho ľudského rodu. Toto stretnutie neprestáva polarizovať naše žitie, dáva zmysel a syntézu našej existencii. Mimo neho nejestvuje žiadny prameň, z ktorého by prúdilo vedomie novosti pre život.

Luigi Giussani